

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.028 van 8 juli 2014
in de zaak A. 206.815/X-15.710.**

In zake : Koen GEERAERT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
1. de minister van Binnenlandse Zaken en
2. Johan De Henau
beide woonplaats kiezend bij de federale politie DGS/DSJ
1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 oktober 2012, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van het gekwalificeerd lid van de directie van de rekrutering en van de selectie van de federale politie, aangewezen door de directie van die directie, dewelke besliste dat verzoeker niet beschikt over de persoonlijkheidskenmerken die verzoeker toelaten het ambt van commissaris van politie uit te oefenen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 mei 2014.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is als hoofdinspecteur van politie tewerkgesteld bij de lokale politiezone Brugge.

Hij bezit een diploma voor toegang tot niveau 1 bij de federale besturen en neemt deel aan het vergelijkend examen aspirant-commissaris.

3.2. Op 8 december 2009 legt verzoeker de persoonlijkheidstest af. Luidens de verwerende partij wordt er geoordeeld dat hij het potentieel bezit om de persoonlijkheidskenmerken te ontwikkelen die hem toelaten om het ambt van officier bij de politie uit te oefenen.

3.3. Op 16 december 2009 verschijnt verzoeker voor de selectiecommissie. Deze commissie oordeelt dat verzoeker ongeschikt is.

3.4. Op 23 december 2009 beslist de deliberatiecommissie dat verzoeker niet beschikt over de persoonlijkheidskenmerken die hem toelaten het gesolliciteerde ambt uit te oefenen. Nadat verzoeker tegen die beslissing een annulatieberoep heeft ingediend, trekt de deliberatiecommissie haar beslissing van 23 december 2009 op 1 juni 2010 in.

3.5. Op 3 juni 2010 beslist de deliberatiecommissie opnieuw dat verzoeker ongeschikt is voor het officierskader bij de geïntegreerde politie.

Bij arrest nr. 219.333 van 14 mei 2012 vernietigt de Raad van State deze beslissing op grond van de vaststelling dat de deliberatiecommissie op het ogenblik dat zij de kandidatuur van verzoeker definitief beoordeelde, niet beschikte over de beoordeling die de directie van de rekrutering en van de selectie krachtens artikel IV.6 van het ministerieel besluit van 28 december 2001 ‘tot uitvoering van sommige bepalingen van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten’ (hierna: het UBPol) na afloop van de tweede proef moest geven, en dat zij dat oordeel niet rechtsgeldig kon betrekken bij het beoordelen van de vraag die zich voor haar aandiende, te weten in welke categorie verzoeker na afweging van zijn resultaten in de vier proeven, voorzien in artikel IV.I.15, eerste lid, van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 ‘tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten’ (hierna: het RPPol) “ingediend [lees: ingedeeld]” kon worden. De verwerende partij had, in zoverre zij zich niet bij machte achtte om het bewijs te leveren van een regelmatige conclusie over de persoonlijkheidsproef van verzoeker, de proef moeten overdoen.

3.6. Na voormeld arrest wordt verzoeker bij nota van 19 juni 2012 uitgenodigd om deel te nemen aan het persoonlijkheidsonderzoek in het raam van het vergelijkend examen aspirant-commissaris op basis van een diploma niveau A.

3.7. Op 2 juli 2012 vindt het persoonlijkheidsonderzoek van verzoeker plaats. Op basis van dit onderzoek wordt door Johan De Henau besloten dat verzoeker momenteel niet de persoonlijkheidskenmerken bezit die hem toelaten het ambt van officier van politie uit te oefenen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoeker bij nota van 27 augustus 2012 in kennis wordt gesteld.

De nota van 27 augustus 2012 verwijst naar een motivering die als bijlage bij deze nota is gevoegd. Daaruit blijkt dat verzoeker in het kader van het persoonlijkheidsonderzoek onderzocht is wat negen competenties betreft, en dat hij voor vier van die competenties een score 3 heeft behaald (op een schaal van 9). Score 3 betekent dat de competentie niet verworven is door de kandidaat en een belangrijke persoonlijke investering zal vereisen. Voor elke behaalde score wordt tevens een schriftelijke motivering gegeven. De beslissing van Johan De Henau op grond hiervan luidt: “Omwille van een tekort op 4 competenties (adviseren, motiveren, coping en betrokkenheid en motivatie) wordt betrokkene ongeschikt verklaard.”

IV. Aanduiding van de verwerende partij

Standpunt van de partijen

4.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat Johan De Henau, optredend in zijn hoedanigheid van gekwalificeerd lid van de directie rekrutering en selectie van de federale politie in het kader van een vergelijkend examen aspirant-commissaris, een eigen beslissingsbevoegdheid heeft, hem rechtstreeks toegekend door de wet, derwijze dat hij heeft geoordeeld en in deze optiek rechtstreeks als verwerende partij kan worden aangeduid.

Overeenkomstig artikel IV.6 UBPol en artikel IV.29 UBPol is het een gekwalificeerd lid van de directie van de rekrutering en van de selectie van de federale politie, aangewezen door de directeur van die directie, die beslist of een kandidaat de minimumdrempel van de persoonlijkheidsproef heeft

behaald. Indien men deze minimumdrempel niet behaalt, kan men niet aan de volgende proef deelnemen en eindigt de selectieronde (cfr. artikel IV.I.16 RPPol).

Zodoende is het deze beoordelaar, te dezen Johan De Henau, die een determinerende beslissingsbevoegdheid heeft en is diens beslissing de betrokken administratieve rechtshandeling.

4.2. De verwerende partijen repliceren in hun memorie van antwoord dat het verweer van de Belgische Staat ook het verweer omvat van diegene die in naam van de federale politie en breder gezien, in naam van de Belgische Staat, beslissingen heeft genomen. Dit blijkt bovendien ook uit het feit dat elk verzoekschrift tegen een beslissing genomen door een administratieve overheid binnen de federale politie wordt ingediend tegen de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, waaronder de federale politie ressorteert. *In casu* dient de beslissing genomen door Johan De Henau dan ook beschouwd te worden als een beslissing genomen door een aangestelde van de Belgische Staat. Het verweer van de Belgische Staat dient dan ook beschouwd te worden als het verweer van Johan De Henau. De verwerende partijen zien dan ook niet in om welke reden laatstgenoemde mee in de procedure betrokken wordt.

4.3. Verzoeker antwoordt in zijn memorie van wederantwoord dat Johan De Henau mee betrokken is in de procedure omdat hij een eigen beslissingsbevoegdheid heeft die rechtstreeks toegekend is door de wet.

4.4. Verzoeker doet in zijn laatste memorie, onder verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State, nog gelden dat het orgaan dat optreedt in de uitoefening van een specifieke bevoegdheid soms beter geplaatst kan zijn om zich te verdedigen, in welk geval zowel dit orgaan als de rechtspersoon die het vertegenwoordigt, opgeroepen dienen te worden. Het is volgens verzoeker eerder een semantische discussie of er verschil zit in het toewijzen van een bevoegdheid aan bijvoorbeeld een bepaalde commissie, dan wel een persoon die daartoe door de directeur van de directie rekrutering en selectie is aangewezen. Vermits er

ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de beoordeling die Johan De Henau heeft gemaakt, kan het zeker een meerwaarde bieden om deze persoon als verwerende partij in het geding te hebben.

Beoordeling

4.5. Artikel IV.I.15 RPPol luidt:

“De selectieprocedure bedoeld in deze afdeling omvat :

- 1° een proef die toelaat de noodzakelijke cognitieve vaardigheden te beoordelen;
- 2° een persoonlijkheidsproef met aan het ambt aangepaste selectietechnieken;
- 3° een fysiek-medische geschiktheidsproef met onderzoek van beide componenten in relatie tot het ambt;
- 4° een selectiegesprek met de betrokken selectiecommissie. De selectiecommissie meet de competenties die door de directeur van de directie van de rekrutering en van de selectie in het selectiereglement worden aangewezen uit een door de minister vastgestelde lijst.

De kandidaat maakt eveneens het voorwerp uit van een onderzoek met het oog op het nagaan of de vereiste bepaald bij artikel IV.I.4, 3°, vervuld is.”

Artikel IV.6 UBPOL luidt:

“De proef bedoeld in artikel IV.I.15, eerste lid, 2°, RPPol, meet de competenties vervat in bijlage 4 en omvat ten minste de volgende subproeven :

- 1° een biografische vragenlijst en een persoonlijkheidstest;
- 2° een gestructureerd interview met een gekwalificeerd lid van de directie van de rekrutering en van de selectie van de federale politie;
- 3° andere selectietechnieken die de competenties evalueren.

De uniformiteit van de proef wordt gewaarborgd door middel van een gestandaardiseerd protocol.

De inhoud van de subproeven varieert naar gelang van het kader dat de kandidaat beoogt.

Na afloop van de in artikel IV.I.15, eerste lid, 2°, RPPol, bedoelde proef brengt een gekwalificeerd lid van de directie van de rekrutering en van de selectie van de federale politie, aangewezen door de directeur van die directie, over elke kandidaat één van de volgende beoordelingen uit :

- 1° de kandidaat bezit de persoonlijkheidskenmerken die hem toelaten een ambt bij de politie uit te oefenen;

- 2° de kandidaat bezit het potentieel om de persoonlijkheidskenmerken te ontwikkelen die hem toelaten een ambt bij de politie uit te oefenen;
- 3° de kandidaat bezit momenteel niet de persoonlijkheidskenmerken die hem toelaten een ambt bij de politie uit te oefenen.”

Art. IV.I.16 RPPol luidt:

“De proeven vinden in principe derwijze plaats dat het niet mogelijk is aan een proef deel te nemen zonder de voor de voorafgaande selectieproef bepaalde minimumdrempel te hebben behaald.”

4.6. Met de bestreden beslissing stelt Johan De Henau, als gekwalificeerd lid van de directie van de rekrutering en de selectie van de federale politie (hierna : DSR), op grond van artikel IV.6, vierde lid UBPol, vast dat verzoeker momenteel niet de persoonlijkheidskenmerken bezit die hem toelaten het ambt van officier uit te oefenen. Verzoeker kan worden bijgetreden dat deze beslissing een eindbeslissing betreft, nu verzoeker ten gevolge ervan de vereiste minimumdrempel om deel te nemen aan de volgende proeven niet behaalt.

Als zodanig moet die eindbeslissing beschouwd worden als een beslissing genomen door een aangestelde van de Belgische Staat. In de zaken betreffende de federale politie wordt de Belgische Staat in de regel alleen vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, onder wiens bevoegdheid de federale politie ressorteert. De Raad van State ziet niet in wat te dezen de meerwaarde zou zijn die de aanduiding van Johan De Henau als tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij kan bieden.

4.7. Het volstaat dat de Belgische Staat als verwerende partij vertegenwoordigd wordt door de minister van Binnenlandse Zaken. Johan De Henau wordt buiten de zaak gesteld.

Onder “de verwerende partij” wordt hierna enkel de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, begrepen.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

5.1. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van artikel IV.I.15 RPPol, van de artikelen IV.6 en IV.29 UBPol, van het gelijkheidsbeginsel en van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 219.333 van 14 mei 2012.

Verzoeker voert vooreerst aan dat hij aan een nieuwe persoonlijkheidsproef werd onderworpen, terwijl in het voormelde arrest enkel wordt geoordeeld dat dit moest gebeuren indien de verwerende partij niet bij machte was om het bewijs te leveren van een regelmatige conclusie over de eerste persoonlijkheidsproef. Ook voorzien de artikelen IV.I.15 RPPol en IV.6 UBPol slechts in één persoonlijkheidsproef en is een tweede proef onverenigbaar met de vaststelling dat verzoeker na de eerste persoonlijkheidsproef de vereiste minimumdrempel behaalde, zodat ook artikel IV.29 UBPol geschonden is. Subsidiair, in zoverre geoordeeld zou worden dat verzoeker wel degelijk aan een tweede persoonlijkheidsproef kon onderworpen worden, meent verzoeker dat deze proef had moeten afgenomen worden overeenkomstig de ten tijde van de eerste persoonlijkheidsproef toepasselijke versie van artikel IV.6 UBPol. Zo niet is volgens verzoeker ook het gelijkheidsbeginsel geschonden, vermits hij anders beoordeeld wordt dan de andere kandidaten in dezelfde examencyclus. Meer subsidiair, in zoverre geoordeeld zou worden dat het tweede persoonlijkheidsonderzoek wel degelijk overeenkomstig de actueel geldende versie van artikel IV.6 UBPol kon gevoerd worden, meent verzoeker dat deze bepaling geschonden is, in zoverre daarin bepaald wordt dat bij de proef de competenties vervat in bijlage 4 moeten gemeten worden. Dit laatste is volgens verzoeker immers niet gebeurd, vermits niet bij elke subproef, vermeld in artikel IV.6 UBPol, een meting zou zijn doorgevoerd van elk der te meten competenties.

5.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord vooreerst dat verzoeker de eerste maal slechts nipt geslaagd was voor de persoonlijkheidsproef. *In casu* was de verwerende partij bovendien niet bij machte om het bewijs te leveren van een regelmatige conclusie over de persoonlijkheidsproef van verzoeker, vermits op het ogenblik (mei-juni 2012) dat het gekwalificeerd lid van de directie van de rekrutering en selectie, op grond van artikel IV.6, tweede lid, UBPol een beoordeling van de persoonlijkheidsproef van verzoeker moest geven, de inhoud van deze proef gewijzigd was. Vermits, zelfs na een vernietigingsarrest, steeds rekening moet gehouden worden met de regelgeving die geldt op het ogenblik dat de beslissing genomen wordt, kon de verwerende partij niet anders dan besluiten dat de persoonlijkheidsproef moest worden overgedaan. Gelet op het verschil tussen de beide proeven, kon de verwerende partij niet anders dan verzoeker de mogelijkheid te geven om de persoonlijkheidsproef een tweede maal, in alle objectiviteit en volgens de huidige regelgeving, af te leggen. Dit gelet ook op het feit dat verzoeker slechts met een voorbehoud aan het gesprek voor de selectiecommissie mocht deelnemen. Verzoeker diende de persoonlijkheidsproef ook over te doen om bij het eventuele vervolg van de procedure de nu geldende regelgeving te kunnen toepassen. De bevoegdheden toegekend aan de selectiecommissie zijn immers ook gewijzigd, bij koninklijk besluit van 7 juni 2009 ‘tot wijziging van verschillende teksten betreffende de rechtspositie van het personeel van de politiediensten’. Op grond van deze wijziging werd er een nieuw orgaan, de deliberatiecommissie, opgericht en werden ook de bevoegdheden van de selectiecommissie gewijzigd. De opdracht van de selectiecommissie bestaat nu in het meten van de competenties die door de directeur van de DSR in het selectiereglement worden aangewezen uit een door de minister vastgestelde lijst en niet langer in het beoordelen van de algemene geschiktheid van de kandidaten. Deze laatste functie wordt thans overgenomen door de deliberatiecommissie. Daar de selectiecommissie de competenties van de kandidaten moet meten en geen oordeel meer moet vellen over de globale geschiktheid, zal het selectiegesprek meer worden toegespitst op de te meten competenties en minder op de globale beoordeling van de geschiktheid. Het was dan ook aangewezen om verzoeker de persoonlijkheidsproef opnieuw te laten afleggen, mede gelet op de wijziging van

de competenties, opgenomen in bijlage 4. Ook hiermee diende de verwerende partij rekening te houden bij de overweging om verzoeker zijn persoonlijkheidsproef opnieuw te laten afleggen. Het is immers niet objectief om verzoekers persoonlijkheidsproef te beoordelen aan de hand van de competenties die golden op het ogenblik dat hij de eerste persoonlijkheidsproef aflegde, om dan nadien, tijdens het selectiegesprek voor de selectiecommissie, verzoeker te beoordelen op de competenties die heden in bijlage 4 zijn opgenomen.

5.3. Verzoeker voert in zijn memorie van wederantwoord ook een schending aan van artikel IV.6 UBPol, doordat geen bewijs van de aanstelling van Johan De Henau als gekwalificeerd lid van de DRS voorligt, en evenmin van de aanstelling van het gekwalificeerd lid van die directie dat verzoeker aan het gestructureerd interview onderworpen heeft. Dit terwijl verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk gevraagd heeft om die bewijzen aan het administratief dossier toe te voegen.

Verder betoogt verzoeker dat uit het eerder tussengekomen vernietigingsarrest niet *tout court* volgt dat de verwerende partij een nieuwe persoonlijkheidsproef diende te organiseren. Enkel indien de Raad van State dit uitdrukkelijk had gesteld, kon de vraag aan de orde zijn of deze nieuwe proef aan de hand van de nieuwe subproeven diende uitgevoerd te worden. In beginsel diende de verwerende partij het bewijs te leveren van een regelmatige conclusie over de persoonlijkheidsproef van verzoeker, zijnde de toentertijd afgenomen persoonlijkheidsproef. Enkel indien de verwerende partij niet bij machte zou zijn geweest om dit alsnog te doen, wat zij evenwel niet beweert, kon zij een nieuwe persoonlijkheidsproef organiseren. Te dezen merkte verzoeker reeds op dat niet wordt ingezien waarom dit niet zou kunnen, vermits de beoordeling toch maar op basis van stukken gebeurt. Dat de bevoegdheden van de selectiecommissie werden gewijzigd, doet niet ter zake, vermits deze bevoegdheden gewijzigd zijn bij koninklijk besluit van 7 juni 2009, daar waar de eerste persoonlijkheidsproef doorging op 8 december 2009, zodat, indien deze gewijzigde bevoegdheden relevant waren geweest, ook de proef van 8 december 2009 er reeds op afgestemd zou zijn geweest.

5.4. Verzoeker laat in zijn laatste memorie nog gelden dat uit het arrest nr. 219.333 van 14 mei 2012 niet blijkt dat de verwerende partij het bewijs van een regelmatige formele beoordeling door een lid van de DSR niet kon leveren, enkel dat zij dit niet leverde. De verwerende partij brengt geen enkel bewijs bij waarom zij dit niet zou kunnen. Verzoeker wijst verder op het beginsel “*tempus regit actum*”, volgens hetwelk een nieuwe regeling in beginsel onmiddellijk van toepassing is, niet alleen op feiten die zich na de inwerkingtreding voordoen, maar ook op rechtsgevolgen van voordien voorgevallen feiten, zodat alle identieke situaties op dezelfde manier worden behandeld. Door de nieuwe versie van artikel IV.6 UBPol toe te passen, werd verzoeker ongelijk behandeld in vergelijking met de andere kandidaten die samen met hem in 2009 kandideerden. Verzoeker stelt voorts dat elke vermelde subproef tegemoet dient te komen aan elk der te meten competenties, zodat de betreffende competentie vanuit meerdere invalshoeken kan worden bekeken, wat *in casu* niet is geschied. Ten slotte wijst verzoeker erop dat de verwerende partij ook in haar laatste memorie niet het bewijs bijbrengt van de aanstelling van Johan De Henau als gekwalificeerd personeelslid, evenmin als van de gekwalificeerde hoedanigheid van de persoon die het gestructureerd interview heeft afgenomen.

Beoordeling

5.5. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 219.333 van 14 mei 2012 overwogen “dat de deliberatiecommissie op het ogenblik dat zij de kandidatuur van de verzoeker definitief beoordeelde, niet beschikte over de beoordeling die de directie van de rekrutering en van de selectie krachtens artikel IV.6 UBPol moest geven na afloop van de tweede proef en dat zij dat oordeel niet rechtsgeldig kon betrekken bij het beoordelen van de vraag die zich voor haar aandiende, te weten in welke categorie de verzoeker na afweging van zijn resultaten in de vier proeven, voorzien in artikel IV.I.15, eerste lid, RPPol, ingediend [lees: ingedeeld] kon worden”. Vervolgens wordt in het arrest overwogen dat de verwerende partij “in zoverre zij zich niet bij machte achtte om het bewijs te leveren van een regelmatige conclusie over de persoonlijkheidsproef van de verzoeker, de proef [had] moeten overdoen”. Gelet op deze overwegingen

sloot het arrest niet uit dat de verwerende partij bij het hernemen van de procedure na het vernietigingsarrest verzoeker een tweede keer aan de persoonlijkheidsproef zou onderwerpen.

In zoverre in het middel de schending van het gezag van gewijsde van het voormelde arrest nr. 219.333, en daaruit voortvloeiend de schending van de artikelen IV.I.15 RPPol, IV.6 UBPol en IV.29 UBPol, wordt aangevoerd, mist het grondslag.

5.6. Verzoekers subsidiair gevoerde betoog dat artikel IV.6 UBPol, zoals dit gold ten tijde van de eerste persoonlijkheidsproef, ook bij het afnemen van de tweede persoonlijkheidsproef had moeten toegepast worden, omdat hij anders ongelijk behandeld wordt in vergelijking met de andere kandidaten van de examencyclus waarin de eerste persoonlijkheidsproef werd afgenomen, kan evenmin bijgetreden worden, om de hierna vermelde reden.

De eerste persoonlijkheidsproef werd afgenomen op 9 december 2009. Artikel IV.6 UBPol werd gewijzigd bij ministerieel besluit van 30 april 2010 ‘tot wijziging van het ministerieel besluit van 28 december 2001 tot uitvoering van sommige bepalingen van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten’. Bij gebreke aan overgangsmaatregel, vond deze nieuwe regeling vanaf haar inwerkingtreding op 24 mei 2010 onmiddellijk toepassing. De overheid is er dan ook toe verplicht die nieuwe regeling toe te passen, zo niet zou zij *contra legem* handelen. De tweede persoonlijkheidsproef, die geleid heeft tot de bestreden beslissing, dateert van 2 juli 2010, tijdstip waarop de actuele versie van artikel IV.6 UBPol van toepassing was. Gelet op de voor de verwerende partij geldende plicht om de actueel geldende reglementering toe te passen, kan verzoeker zich niet met goed gevolg op de schending van het gelijkheidsbeginsel ten aanzien van de andere kandidaten, die beoordeeld werden op grond van de voorheen geldende reglementering, beroepen.

5.7. De bijlage bij de bestreden beslissing omvat enerzijds een samenvattend overzicht van de te onderzoeken competenties en kenmerken en de score die daarvoor aan verzoeker werd toegekend, waarbij ook verduidelijkt wordt wat de betekenis is van de toegekende score, en anderzijds voor elk van de onderzochte competenties en kenmerken een beschrijvende motivering van de toegekende score. De toegekende scores zijn het gevolg van het onderzoek van de competenties, waarbij is voorzien in een computergestuurd gedeelte, een functioneringsgesprek en een gedragsgericht interview. Omwille van een tekort op vier van de negen competenties, te weten adviseren, motiveren, coping en betrokkenheid en motivatie, wordt verzoeker ongeschikt verklaard. Voor de competentie “motiveren”, waarvan de beoordeling in het middel specifiek wordt bekritiseerd, krijgt verzoeker een score 3 (“de competentie is niet verworven door de kandidaat en zal een belangrijke persoonlijk investering vereisen”) toegekend. Met betrekking tot deze competentie wordt de volgende verduidelijking/verantwoording gegeven:

“In het functioneringsgesprek hangt er een negatieve sfeer doordat betrokkene te lang doorboomt op de negatieve aspecten. De medewerkster krijgt weinig ruimte om haar verhaal te doen en wordt meteen afgeblokt. Betrokkene is cru in het overbrengen van zijn boodschap.

Uit het gedragsgericht interview blijkt dat betrokkene het snel moeilijk heeft met mensen die hun afspraken niet nakomen. Deze mensen worden uitgesloten en moeten hun plan maar trekken. Betrokkene vindt zichzelf eerder mensgericht, maar slaagt er niet in dit te staven aan de hand van een voorbeeld. Hij gaat snel over tot de repressieve aanpak.

Hij heeft zelf nog nooit een initiatief genomen om iets te doen in functie van de groepssfeer.

In de computergestuurde persoonlijkheidsvragenlijst komt naar voor dat betrokkene nogal sterk let op zijn eigen belangen of doelstellingen. Hij heeft weinig aandacht voor wat de groep als geheel wil. De kandidaat is weinig bereid de eigen belangen op te offeren voor de groep. Hij brengt nauwelijks begrip op voor de daden van anderen en heeft nauwelijks besef van wat anderen belangrijk vinden.”

Verzoekers betoog dat het voormelde een loutere “uitleg” betreft, “waarbij nu eens naar de ene en dan eens naar de andere proef is verwezen” en waarbij men “al te gemakkelijk [kan] filteren en overall wat negatiefs bijeenprokkelen”, wordt niet bijgetreden. Evenmin wordt in het middel een onrechtmatige meting van de overige competenties aangetoond. In zoverre verzoeker de bevindingen van de verwerende partij inhoudelijk in vraag stelt,

herinnert de Raad van State eraan dat het hem niet toekomt om zijn beoordeling in de plaats van die van de overheid te stellen.

5.8. Wat betreft het door verzoeker aangevoerde gebrek aan bewijs van aanstelling van Johan De Henau als gekwalificeerd lid van de DSR en van de gekwalificeerde leden van de DSR die verzoeker aan een gestructureerd interview hebben onderworpen, wordt vooreerst vastgesteld dat overeenkomstig artikel IV.6, eerste lid, 2° UBPol de persoonlijkheidsproef als subproef “een gestructureerd interview met een gekwalificeerd lid van de directie van de rekrutering en van de selectie van de federale politie” omvat. Overeenkomstig artikel IV.6, vierde lid, UBPol brengt “een gekwalificeerd lid van de directie van de rekrutering en van de selectie van de federale politie, aangewezen door de directeur van die directie” na afloop van de persoonlijkheidsproef voor elke kandidaat een beoordeling uit. Ofschoon verzoeker in zijn verzoekschrift heeft gevraagd dat de verwerende partij de bewijzen van aanstelling van deze gekwalificeerde leden van de DSR aan het administratief dossier zou toevoegen, dient vastgesteld dat de verwerende partij dit ten onrechte heeft nagelaten, ter zake geen verweer voert, en derhalve de afwezigheid van de bewuste aanstelling niet betwist.

Wat het gestructureerd interview met een gekwalificeerd lid van de DSR betreft, verduidelijkt het UBPol niet wat onder “gekwalificeerd lid” moet worden begrepen en wie daarvoor in aanmerking komt. Evenmin is bepaald wie bevoegd is om deze leden aan te wijzen. Uit het administratief dossier kan overigens ook niet worden afgeleid wie het gestructureerd interview van verzoeker heeft afgenomen. Het is voor de Raad van State derhalve onmogelijk om vast te stellen dat het gestructureerd interview, zoals vereist, werd afgenomen door een daartoe bevoegd, gekwalificeerd lid van de DSR.

Wat ten slotte de eindbeoordeling na de persoonlijkheidsproef door “een gekwalificeerd lid van de DSR, aangewezen door de directeur van die directie” betreft, wordt vastgesteld dat deze eindbeoordeling *in casu* is uitgebracht door Johan De Henau, “Diensthoofd DSRN - Psycholoog”. De

verwerende partij brengt evenwel geen bewijs bij van de aanwijzing van deze laatste door de directeur van de DSR, zoals voorgeschreven door artikel IV.6, vierde lid UBPol. Derhalve ligt het bewijs niet voor dat de bestreden beslissing is genomen door de daartoe bevoegde overheid.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. Johan De Henau wordt buiten de zaak gesteld.

2. De Raad van State vernietigt de beslissing van het gekwalificeerd lid van de directie rekrutering en selectie van de federale politie van 2 juli 2012 waarbij wordt beslist dat Koen Geeraert niet beschikt over de persoonlijkheidskenmerken die hem toelaten het ambt van commissaris van politie uit te oefenen.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht juli 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust